

EL MICALET
GALÀCTIC

Escafandre

Elisabet Roig

Il·lustracions d'Eva Carot

bromera

Capitans estel·lars

—Ací Arnau, capità de la nau. Sol·licite ajuda urgent. Algú em sent?

Són les deu de la nit. Ho sé perquè ho he vist en el rellotge de polsera que em van portar els reis per Nadal. Li he abaixat la intensitat de la llum per a poder-lo consultar sense que l'enemic ens veja. Cal ser molt prudent.

—Algú em sent? Ajuda, necessite ajuda.

Encenc i apague la tecla roja del meu *walkie-talkie* i trac el nas per la finestra, tractant de ser molt discret perquè no em vegen. Però l'ajuda no respon i em comence a preocupar.

Aquesta nit fa una calor insuportable i els carrers es veuen més buits que mai des de la finestra del pis on visc amb ma mare. A més, se n'ha anat la llum

fa una estona i això facilita les coses a l'enemic. Hi ha una lluna quasi plena que il·lumina una miqueta, però li falta un tros que em fa sentir desprotegit. Els extraterrestres ja ho saben, tot això de les cares de la Lluna. Vaja, vull dir que saben com aprofitar les cares *ocultes* de la Lluna. Als terrícoles ens fan tornar bojos, i sempre s'amaguen allà la mar de bé.

Els extraterrestres de hui són especialment intel·ligents: ha de ser ben difícil posar-se en un trosset tan menut de lluna fosca. O eres molt prim o te'n coneixes els amagatalls perquè hi vas molt seguit.

Jo no he anat mai a la Lluna. Però hi aniré. Estic segur que allà, en els cràters, els extraterrestres guarden objectes de gran valor i documents que expliquen moltíssimes coses. Encara no sé *quines*, però m'imagino que són coses que faran que altres coses d'ací vagin millor. Com, per exemple, el cansament de la mare de les últimes setmanes perquè treballa moltes hores en un laboratori. O la calor insuportable causada pel canvi climàtic, que és el que explica la mestra de Ciències sempre que comencem la classe dilluns a primera hora.

Ara seguisc amb la vista fixa en la finestra. No hi ha ni un llum encés, clar. Només veig els fars d'alguns cotxes que passen, a poc a poc per no topar amb els altres, enmig de la quietud d'un carrer sense fanals ni semàfors.

Torne a posar en marxa el *walkie-talkie*.

—Ací Arnau, capità de la nau. Algú em sent?

I finalment, arriba l'ajuda esperada. Sent uns so-
rolls a través de l'altaveu. Al principi no s'entén res.

—Ací Vera, capitana de primera. Estic a la talaia i
els tinc controlats.

Faig els ulls menuts per veure si distingisc Vera a
la talaia. Però no veig res de res.

De sobte, un lladruc em recorda que no estic sol.
Toby, el meu copilot, em reclama l'atenció.

—Xxt! No crides, Toby, que ens poden sentir. No
ens han de descobrir. Vera ja els té quasi localitzats!

Toby mou la cua i em frega el morro per la cama
nua. És el millor gos del món. L'estime com si fora un
germà humà. Bé, per a mi ho és, ja que no en tinc cap
altre. Toby és un gos gran i fort, negre com el carbó,
amb uns ulls que a vegades semblen flamarades ta-
ronja. Però tot el que té de gran ho té de bo, perquè
no hi ha gos més afectuós i obedient que ell.

Per això no vaig dubtar a l'hora de nomenar-lo co-
pilot de la nau. Encara no he trobat una rima adequa-
da al seu nom i càrrec, però ja m'eixirà. O li demanaré
ajuda a Vera, perquè ella té traça en això de rimar i fer
redolins. Ella és qui decideix com ens hem d'anome-
nar tota la tripulació de la nau dels capitans estel·lars:

Arnau, capità de la nau.

Vera, capitana de primera.

(Així no ens enfadem per saber qui té el càrrec
principal.)

Llimeta, capitana menudeta (el periquito de Vera,
que sempre se li posa als muscles com si fora el lloro
d'una pirata).

Toby... Toby què? Ho hem de decidir en la pròxima
reunió ultrasecreta dels capitans estel·lars.

M'adone que estic pensant massa coses i dedicant
poca atenció a l'operació d'aquesta nit, però és que fa
tanta calor que és molt difícil concentrar-se. Sent la
veu de Vera a través del *walkie-talkie*.

—Ací Vera, capitana de primera. Ja els tenim, capi-
tà. Prepara la màquina atrapaextraterrestres.

Sense dir ni pruna, faig un bot i passe per damunt
de Toby que, a causa de la xafogor, està estirat en
terra sense fer res. Alça una miqueta les orelles quan
nota que m'he mogut, però ja està. Hui no puc dema-
nar-li cap tipus de suport, perquè el pobre no resis-
teix aquestes temperatures. Els extraterrestres, ben
espavilats, ho saben i se n'aprofiten!

Òbric un bagul de bambú ple de dinosaures de pe-
luix de quan era més menut. Del fons trac una ferra-
menta estrambòtica amb forma de pistola enorme
de color groc i negre, però que no és en realitat cap
pistola. Vera i jo som capitans estel·lars pacífics.

Les nostres missions consisteixen a atrapar
aquells extraterrestres que busquen brega, tindre'ls
ben guardadets i, arribada l'ocasió, deixar-los anar
a l'ecoparc on anem a voltes amb la mare a reciclar
coses. I que els reciclen a ells també.

—Capitana Vera. Ja la tinc. Sol·licite localització.

Vera ha agafat una llanterna i, des de la talaia, que no és res més que la terrassa de sa casa, a l'altra banda del parc, em comença a fer senyals amb el llum. També em va recitant a través del *walkie-talkie* el lloc exacte on es troben els extraterrestres. Vera i jo hem creat un llenguatge secret de dades perquè no ens entenga mai l'enemic si pirateja els nostres *walkies*.

Just en aquell moment em decidisc a posar en marxa la màquina atrapaextraterrestres. Primer, retire amb cura la mosquitera de la finestra. Fora tot continua a les fosques, tan sols es veu la llanterna

que s'encén i s'apaga a la terrassa de Vera. La respiració de Toby em despista un poc. Puge damunt de la cadira. He d'estar ben atent.

Tanque un ull, fixe la vista amb l'altre, enfoque la Lluna, prem el gallet i...

PAM!

De sobte comencen a sonar els electrodomèstics. Què he fet? La llum de l'habitació s'encén i el ventilador es posa a girar. Al carrer sonen alarmes de cotxes, de cases. Hi ha com una explosió de llum. He aconseguit atrapar-los!!! Ells eren els causants que se n'haguera anat la llum! La llum ha tornat!

Estic tan eufòric que no recorde que estic pujat de mala manera damunt de la cadira, deixes un peu a l'aire i...

PATAPAM!

Caic de cul a terra, just al costat de Toby, que quasi ni es mou, però em llepa la galta amb insistència. M'he pegat fort a la cama. Ais!

S'obri la porta i entra la mare amb cara d'espant i d'enuig alhora. Corre a veure si estic bé i jo, d'una patada, amague de pressa la màquina atrapaextra-terrestres davall del llit: no pot descobrir el que acaba de fer! Deu estar plena a vessar d'extraterrestres i l'enemic encara es podria escapar!

—Però, Arnau, es pot saber què estaves fent? No veus l'hora que és? T'has tornat boig?

S'acatxa al meu costat i veu el blau de la cama, que ha començat a aparèixer com una marca de victòria sobre els extraterrestres que hem atrapat hui. La mare posa els ulls en blanc i li fa una carícia a Toby al cap.

—I a tu, què et passa que estàs tan apagadot?

El *walkie-talkie*, de manera inesperada, comença a sonar i se sent clarament la veu de Vera a l'altra banda:

—Missió aconseguida, capità Arnau! Una vegada més, un èxit absolut.

La mare agafa ràpidament el *walkie-talkie* i, amb veu de pocs amics, diu:

—Vera, a dormir ara mateix o telefone a ta mare!

Amague encara més amb el peu la màquina atrapaextra-terrestres perquè veig clarament que s'ha acabat el bròquil. He de dir que, quan toque la màquina amb la punta dels dits, per un moment pareix que es moga sola... Deuen ser ben grans i forts els que hem atrapat hui!

Però no podran mai amb nosaltres. Mentre els capitans estel·lars vigilem el cel, no hi haurà enemic que ens pugui vèncer.